

РЕШЕНИЕ

№ 9758

гр. София, 20.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 24.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **7039** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Образувано е по жалба на „МЕБЕЛ ГРУП ГОРПОРЕЙШЪН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от М. Г. - Б., в качеството на управител, чрез адв. Ч. Д. и от Ч. Н. Д. с адрес за кореспонденция: [населено място], кв. С., ул. 82, № 2, [жк], къща 22 срещу Решение № ПИ-179/18.06.2024г. на И.Д. директор на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С240022-022-0038994/29.05.2024г., издадено от В. П. - публичен изпълнител при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) С. с което на основание чл. 200 от ДОПК, вр. чл.202, ал.1, вр. чл.195, ал.1-3 от с.з е наложен запор върху сума в размер на 475 226,76 лв. по клиентска сметка, разкрита на името на адвокат Ч. Н. Д.. Изложени са доводи, че постановлението е незаконосъобразно и издадено при липса на мотиви. Излагат се конкретни аргументи, че законодателят не предвижда като възможна обезпечителна мярка налагането на запор на суми, начини в банкова сметка на адвокат на длъжника. Изразено е искане за отмяна на оспореното решение и по същество за отмяна на постановлението, с което са наложени обезпечителни мерки. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат Д. за дружеството и лично за себе си, който поддържа жалбата. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на направените във връзка с делото разноски. Ответникът по касационната жалба в лицето на директорът на ТД на НАП, [населено

място], представляван от юрисконсулт П., оспорва жалбата като неоснователна. Изразява искане същата да бъде отхвърлена. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С240022-022-0038994/29.05.2024г., издадено от В. П. - публичен изпълнител при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) С., са наложени следните обезпечителни мерки: заповед върху сума в размер от 475 226,76 лв., разкрита на името на адвокат Ч. Н. Д.. Постановлението с което е наложена ПНОМ е издадено във връзка с образуваното срещу дружеството изпълнително дело №[ЕИК]/2024г. по описа на ТД на НАП- С.. За събиране на установени и изискуеми публични вземания на „Мебел Груп Корпорейшън“ ЕООД за събиране на вземания в размер на 462 281, 74 лв., представляващи задължения за ДОО, УПФ, ЗО, декларирани с декларация обр.6 както и ДДС по РА от 11.12.2023г.

Издадено е съобщение за доброволно изпълнение № № С240022-048-0046649/11.04.2024г., връчено на 11.04.2024г., видно от ИС на НАП.

Като мотиви за наложения с процесното ПНОМ заповед е посочен договор за права помощ от 31.05.2023г. между „Мебел Груп Корпорейшън“ ЕООД от една страна, и от друга адв. Ч. Д.. Съгласно чл.6 от сключения договор, повереникът се е задължил да открие адвокатска клиентска сметка по чл.39 от ЗА с партида на дружеството.

Във връзка с така издаденото постановление, на Първа инвестиционна банка е изпратено Запорно съобщение, на което е получен отговор, че длъжникът и титуляра на сметката са различни лица.

Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С240022-022-0038994/29.05.2024г., издадено от В. П. - публичен изпълнител при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) С. е оспорено пред директора на ТД на НАП – С., във връзка с което е постановено е оспореното решение ПИ-179/18.06.2024г. на И.Д. директор на ТД на НАП [населено място], с което жалбата е оставена без уважение и постановлението за налагане на обезпечителни мерки е потвърдено.

При тези доказателства по делото, настоящият състав прави следните правни изводи: Решение № ПИ-179/18.06.2024г., издадено от И.Д. директор на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите С. е връчено на „МЕБЕЛ ГРУП ГОРПОРЕЙШЪН“ ЕООД на 04.07.2024г., видно от представената разписка (лист 14 от делото). Жалбата до Административен съд – София град е подадена от дружеството на 11.07.2024г. /вх. № 53-06-6307 от същата дата/.

При тези данни съдът приема, че жалбите, с които е сезиран са допустими, като подадени в рамките на срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК и от надлежна страна, поради което следва да бъде разгледани по същество относно тяхната основателност.

По същество жалбите са основателни.

В чл. 195 от ДОПК, е визиран общ принцип, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено, като обезпечението се налага с постановление на

публичния изпълнител по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание, а длъжникът не се уведомява за искането за обезпечение.

Видовете обезпечителни мерки са посочени в нормата на чл. 198, ал. 1 от ДОПК-обезпечението се извършва с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб, със запор на движими вещи и вземания на длъжника, със запор на сметките на длъжника, със запор на стоките в оборот на длъжника, като публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането. В конкретния случай, в постановлението, с което е наложено обезпечението, се съдържа изявление за необходимост от налагане на мярката, тъй като без нея събирането на задължението ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Това изявление се потвърждава от преписката, приложена по делото.

Нуждата да се обезпечи изпълнението на конкретно публично вземане възниква поради опасността публичният изпълнител да не открие в деня на изпълнението секвестрируеми права на длъжника, годни да удовлетворят публичния взыскател. Ето защо в чл. 195, ал. 2 от ДОПК е посочено, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка представлява едновременно защита и санкция, в които се състои обезпечението на конкретно вземане. Следва обаче да е налице съответствие между същата и справедливия интерес (на длъжника) да се задоволи обезпечителната нужда на публичния взыскател без ненужно обременяване на длъжника. Това произтича пряко от основните принципи в административното производство, част от което е и събирането на публичните вземания. Касае се за принципа на съразмерност залегнал в разпоредбата на чл. 6 от АПК (приложим по препращане на § 2 от ДР на ДОПК в настоящото производство). Съдържанието на посочения принцип се свежда до упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. И накрая, в ал. 5 на чл. 6 от АПК е посочено, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Този принцип е намерил отражение и в нормата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, че обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините. В конкретния случай публичният изпълнител не е допуснал нарушаване на това правило. Наложена обезпечителна мярка е до размера на установените публични задължения, които са в особено големи размери, а от страна на жалбоподателя не са ангажирани доказателства за наличности по сметките, които съвкупно надхвърлят размера на дълга. Във връзка с изпратените заповорни съобщения са постъпили отговори от съответните банкови институции, от които е видно че дружеството "Мебел Груп Корпорейшън" ЕООД няма достатъчна наличност по сметките.

Нормата на чл. 170, ал. 1 от АПК, приложима на основание § 2 от ДР на ДОПК, изисква от административния орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, да установят съществуването на фактическите основания,

посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Основанията за отмяна на наложената обезпечителна мярка са уредени в чл. 197, ал. 3 ДОПК – в случай че длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 ш.чл. 195, ал. 5. Не е представено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа по чл. 197, ал. 3 ДОПК. В случая се касае до налагане на обезпечителни мерки по чл. 200 и чл.202, ал.1 ДОПК.

Настоящият съдебен състав приема, че в производството по налагане на обезпечителната мярка са налице изискванията по чл. 195, ал. 2 от ДОПК, защото от приходната администрация са представени доказателства, от които може да бъде направен извод, че без нея събирането на задълженията от длъжника „Мебел Груп Корпорейшън“ ЕООД ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. В конкретния случай няма спор между страните, че към датата на постановлението за налагане на ПНОМ-29.05.2024г. е налице висящ спор пред АССГ по отношение на издаден спрямо „Мебел Груп Корпорейшън“ ЕООД РА № Р-22221323001635-091-001/11.12.2023г.

Няма спор, че с оспореното понастоящем постановление не е наложен заповор върху вземанията на жалбоподателя по банковите сметки на същия в регистрираните в България търговски банки, а е наложен заповор върху клиентска сметка на адв. Ч. Н. Д.. Нормата на чл.39 ал.1 изр. последно от Закона за адвокатурата предвижда, че сумите по клиентската сметка не са част от имуществото на адвокатата и на адвокатата от Европейския съюз или на адвокатското дружество и не подлежат на заповоране. Въпреки това обаче публичният изпълнител е приел, че нямало съмнение относно принадлежността на паричните средства по посочената сметка, поради което и чл.39 от ЗАДв е неприложим. Именно в рамките на посочени разпоредби следва да се съобрази законосъобразността на наложените предварителни обезпечителни мерки.

Публичният изпълнител е мотивирал налагането на обезпечителната мярка като е посочил, че не съществува съмнение относно принадлежността на паричните средства по посочената сметка на адвокат Ч. Д., поради което и неприложима била нормата на чл.39 ал.1 абз. Последен от Закона за адвокатурата (ЗА). В мотивите му отново са изложени и обстоятелства за това, че размерът на активите/имуществото на „Мебел Груп Корпорейшън“ ЕООД е по малък от размера на предполагаемите задължения, като в постановлението не са посочени официално събрани по установения ред в ДОПК на данни и доказателства, които да позволят да се направи обосновано предположение за това дали ще бъдат установени публични задължения на ревизираното дружество и какъв е техния размер. Цитирани са 30 броя платежни за периода от 26.02.2024г. до 15.04.2024г. на обща стойност 418 137, 71 лв. с наредител „Чип Мебел“ ЕООД и получател Ч. Н. Д., но същите не обективират по никакъв начин твърденията на приходните органи, че това са суми, които принадлежат на „Мебел груп“ ЕООД и адв. Д. дължи тяхното възстановяване на дружеството. При издаването на постановлението за налагане на обезпечителни мерки, като и при постановяването на решението на И.Д. директора на ТД на НАП неправилно не е съобразена разпоредбата на чл.39 ал.1 изр. последно от ЗАДв. Заповорът върху клиентските сметки на лицата, упражняващи адвокатска професия изрично и ясно е изключен от възможност, за разлика от специалните сметки на нотариусите/чл.25а от ЗННД/ и

частните съдебни изпълнители/чл.24 от ЗЧСИ/, които забраняват запора върху тях само за задължения на нотариуса или ЧСИ. Сравнителното тълкуване на нормите недвусмислено показва, че запорът върху клиентска сметка на адвокат е изначално незаконосъобразен и този порок засяга както оспорения акт, така и евентуално бъдещите налагани върху същата или друга клиентска сметка запори.

Както вече бе отбелязано по-горе в решението, видовете обезпечителни мерки са изчерпателно уредени в чл.198, ал.1, т.1-4 от ДОПК и са: т.1 възбрана върху недвижим имот или кораб; т.2 запор на движими вещи и вземания на длъжника; т.3 запор на сметките на длъжника и т.4 запор на стоките в оборот на длъжника. Обезпечителна мярка от вида „запор на сметките на трето лице, от което публичния длъжник има вземане” няма предвидена, дори и в ДОПК. В случая налаганата обезпечителна мярка е тази по чл.198, ал.1, т.2 – „запор на вземане на длъжника”.

Съгласно приложимата правна уредба за тази обезпечителна мярка чл.202, ал.2 и 3 от ДОПК запорът върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, се налага чрез запорно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките, в които третото задължено лице има сметки. Това запорно съобщение обаче според съда има действието, което му определя чл.206, ал.1 от ДОПК – това по чл.451, 452 и 453, чл.459, ал.1, чл.508, 509, 512, 513 и 514 от ГПК, но не съставлява самостоятелната обезпечителната мярка по чл.198, ал.1, т.3 от ДОПК – запор на сметки на лице, различно от длъжника или тази по чл.202, ал.1 от ДОПК – запор на всички видове сметки на длъжника при запор върху вземанията на длъжника от банки. Очевидна е разликата между двете хипотези при запор върху вземания на длъжника по чл.202, ал.1 и по ал.2 на същата норма, като само при запора върху вземания на длъжника от банки съгл. чл.202, ал.1 от ДОПК е предвидено уточнението в изр.2-ро „Подлежат на запор всички видове банкови сметки...”. Тоест само в хипотезата на запор върху вземания на длъжника от банки се касае за запориране на сметки и то на длъжника, в банки, докато във втората хипотеза запор върху вземане от трето лице, което не е банка, се касае за уведомяване на банката на третото лице да не допуска плащане на посоченото лице длъжник посочената сума, не за „запориране” на сметките на третото лице в така уведомената банка. Това разграничение се извежда и при съпоставка на разпоредбите за принудително изпълнение върху вземания на длъжника от банки (чл.228 от ДОПК) и за принудително изпълнение от трети лица, които не са банки (чл.230, ал.1 от ДОПК).

Функцията на запорните съобщения в случая са да уведомят длъжника, третото лице и банката му, за наложения запор върху вземането, което третото лице има към длъжника на държавата и съобразно чл.206, ал.2 от ДОПК да забранят плащане на това вземане към длъжника по публичното вземане под страх от недействителност на плащането и солидарна отговорност по чл.211 от ДОПК. Не и нещо повече – запор на банковите сметки на третото лице като самостоятелна обезпечителна мярка спрямо него, така че то да не може да оперира със сметките си до размера на вземането на длъжника и извън плащане на него. Разписаните от закона (чл.206, ал.2 от ДОПК вр. със съответните разпоредби от ГПК) правни последици на запора на вземане на длъжника от трето лице спрямо това трето лице са: - запорното съобщение легитимира публичния изпълнител да получи валидно плащане от третото лице (чл.507, ал.2 и чл.508, ал.3 от ГПК); - недействителност на плащането от третото лице на длъжника след запора спрямо вискателя, в случая НАП (чл. 452, ал.3, изр.1 от ГПК); – солидарна отговорност за органите на управление на третото лице (чл.452,

ал.3, изр.2 от ГПК); - недействителност спрямо вискателя на всички сделки, сключени или извършени след запора между длъжника и третото лице, с които се намалява, погасява вземането или пък третото лице се замества от друг длъжник; запорното съобщение задължава третото лице да съобщи на публичния изпълнител в тридневен срок от запорното съобщение данните по чл.508, ал.1 от ГПК. Извън това му предписано от закона действие на запорното съобщение не може да се придава и друго действие и така да се засягат без правно основание права на третото лице. Смисълът на разписаното в чл.202, ал.2 от ДОПК действие да се изпрати запорно съобщение, не е да се запорират банковите сметки на третото лице, а да се запорира евентуално негово плащане към кредитора му, който се явява длъжник по публичното задължение.

Предвид така изложеното оспореното решение на И.Д. директора на ТД на НАП С. № ПИ-179/18.06.2024г., се явява незаконосъобразно и като такова ще следва да се отмени, като вместо това се постанови ново такова, с което да се отмени и постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С240022-022-0038994/29.05.2024г., издадено от В. П. - публичен изпълнител при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) С..

Предвид изхода на делото, е основателна претенцията на жалбоподателите за присъждане на разноски. Жалбоподателят „МЕБЕЛ ГРУП ГОРПОРЕЙШЪН“ ЕООД претендира разноски, които видно от представения договор за правна помощ са 5 500 лв. – адвокатско възнаграждение, 50 лв. заплатена държавна такса по делото за дружеството, а жалбоподателя Ч. Н. Д. претендира 10 лв. за държавна такса за Ч. Д.. С оглед направеното възражение за прекомерност от ответника и при съобразяване с приетото в решение от 25.01.2024 г. по дело С - 438/22 на СЕС, че с оглед предимството на правото на Съюза, националният съд е натоварен в рамките на компетентността си с прилагане на разпоредбите на правото на Съюза, като е длъжен в случаите, когато това се налага да вземе решение да остави без приложение всяка национална правна уредба или практика по законодателен или друг конституционен ред, следва да редуцира размера на претендираното адвокатско възнаграждение. СЕС в същото решение е приел, че Наредба № 1/09.07.2004 г. е издадена от съсловна организация- Висш адвокатски съвет, макар и по законова делегация, която определя минимални размери на адвокатските възнаграждения, под размера на които не може да се договаря по-ниско възнаграждение на адвокат, нито съдът разполага с това право съгласно нейните разпоредби. В решението си СЕС е развил доводи, че процесната Наредба нарушава забраната по чл. 101, ал. 4 ДФЕС (ограничение на конкуренцията), поради което националният съд може да откаже да приложи националното законодателство. При въведеното ограничение от Висшия адвокатски съвет за размера на минималните размери на

адвокатските възнаграждения, в решението на СЕС е прието, че с него в Наредбата е налице ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на чл. 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с чл.4, параграф 3 ДЕС. Именно с въведената от СЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики, съдът категорично е приел, че националният съд е длъжен да не приложи национална правна уредба, вкл. и когато предвидените в тази наредбата минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. В решението си СЕС е приел и въз основа на предходно решение по съединени дела С - 427/16 и С - 428/16 – т. 51, че определянето на минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, което е забранено от чл. 101, параграф 1 ДФЕС. Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото, в полза на жалбоподателя „МЕБЕЛ ГРУП ГОРПОРЕЙШЪН“ ЕООД следва да се присъди сумата от 1 000 лева, дължими разноски за адвокатско възнаграждение, към които да се прибави и сумата от 50 лв. заплатена държавна такса, а в полза на жалбоподателя Ч. Н. Д. следва да се присъди сумата от 10 лв. за държавна такса.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, от АПК, Административен съд – София – град, III отделение, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „МЕБЕЛ ГРУП ГОРПОРЕЙШЪН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от М. Г. - Б., в качеството на управител, чрез адв. Ч. Д. и по жалба на Ч. Н. Д. с адрес за кореспонденция: [населено място], кв. С., ул. 82, № 2, [жк], къща 22 Решение № ПИ-179/18.06.2024г. на И.Д. директор на ТД на НАП [населено място].

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С240022-022-0038994/29.05.2024г., издадено от В. П. - публичен изпълнител при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) С. с което на основание чл. 200 от ДОПК, вр. чл.202, ал.1, вр. чл.195, ал.1-3 от с.з е наложен заповест върху сума в размер на 475 226,76 лв. по клиентска сметка, разкрита на името на адвокат Ч. Н. Д..

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „МЕБЕЛ ГРУП ГОРПОРЕЙШЪН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от М. Г. - Б. сумата от 1 050 лв., представляваща направени по делото съдебни разноски.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на Ч. Н. Д. сумата от 10 лв. за държавна такса по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: